

HỒI 101

PHONG BA CỦA ẢI TÌNH

H

oàng Thượng Chí kinh ngạc, tự hỏi:

- Thúy Hoa Tiên Tử Đinh Hồng tại sao biết mình yêu Đông Phương Huệ? Và nàng lại nói Phương Huệ đã chết?

Vẻ mặt trầm tĩnh, Đinh Hồng nói tiếp:

- Ngô Tiểu My được đính hôn với anh, nhưng tôi hiểu là anh không thật tâm yêu nàng!

Giật mình bước lui ba bước, Thượng Chí sửng sốt hỏi:

- Ai nói tôi không yêu nàng?

Đinh Hồng điềm nhiên nói:

- Anh yêu nàng là tuân theo đạo nghĩa, chứ nàng không phải người yêu duy nhất của anh! Vả lại việc đính hôn ấy chỉ do sự sắp đặt của mẹ anh có phải không? Nếu anh phủ nhận tức là anh tự dối lòng!

Mỗi một câu nói như mũi dùi chích vào tim Thượng Chí, khiến chàng toát mồ hôi. Chàng gượng lời hỏi:

- Cô... cô nương bằng cứ vào đâu mà nói câu ấy?

- Dựa vào sự thật!

- Nhưng tại sao phải nói cái sự thật đó?

- Tại vì tôi yêu anh!

Thượng Chí then đỏ mặt.

Thật ra sắc đẹp của Thúy Hoa Tiên Tử Đinh Hồng không kém Ngô Tiểu My, nhưng tình cảm của Hoàng Thượng Chí đã từng thệ ước với Đông Phương Huệ, nên trước sắc đẹp của các thiếu nữ khác, chàng rất lãnh đạm.

Thượng Chí trở mặt hỏi:

- Cô nương yêu tôi à?

- Phải!

- Nhưng Đình cô nương có biết được tâm sự tôi không?

Đình Hồng mím môi nói:

- Anh không yêu tôi?

- Đình cô nương nói rất đúng!

- Thôi, việc anh có yêu tôi hay không cũng chẳng quan hệ! Tôi chỉ có quyền nói ra một điều kiện, mà anh đã hứa trước kia. Vậy giờ này Ngô Tiểu My được bình an trở về bên anh, chắc anh không thể quên chứ?

Thượng Chí biến sắc, viện lời hỏi:

- Có lẽ nào Đình cô nương lại dụng ý đem việc này làm điều kiện!

- Cũng có thể lắm chứ! Nhưng anh vẫn giữ lời hứa chứ?

- Đại trượng phu thì lời nói lúc nào cũng xem trọng.

- Anh có nhận thấy tôi thật yêu anh không?

Thượng Chí đứng trân người không biết trả lời sao cho hợp lý.

Đình Hồng ngẩng mặt cười khanh khách, nói,

- Hoàng Thượng Chí! Anh yên tâm, tôi Đình Hồng không đến nỗi phải đi xin tình yêu của anh. Tình yêu giữa nam nữ là do nguồn cảm phát tự đáy lòng, chứ không phải do sự ép buộc!

Vừa thương hại vừa mừng rỡ, Thượng Chí nhỏ nhẹ nói:

- Đình cô nương thật là người trí thức!

- Không! Tôi không muốn nhận lời khen tặng của anh.

- Xin Đình cô nương hãy nói điều kiện. Tôi đang nóng lòng chờ đợi.

Sắc mặt đau đớn bỗng nghiêm lại, nàng nói:

- Ủ! Điều kiện của tôi là...

- Cô nương hãy nói.

- Là bỏ qua lời anh hứa với mẹ tôi!

Thượng Chí ngạc nhiên, hỏi:

- Vì sao?

- Vì tôi không muốn gặp mặt mẹ tôi, và cũng không muốn trở về!

- Không được.

Đinh Hồng lạnh lùng, nói:

- Đây là điều kiện, mà anh là trượng phu, không lẽ anh từ chối?

- Nhưng điều ấy thì tôi bị thất hứa với lệnh đường...

- Tôi chẳng kể!

- Cô nương có thể nói ra bất cứ điều kiện nào khác, nhưng điều này tôi không thể làm được!

- Anh nhất định phải đưa tôi về à?

- Đúng vậy!

- Nếu tôi không về thì sao?

- Thì cô nương không thể trách tôi được!

Tôi đã có lời hứa với lệnh đường, buộc lòng tôi phải làm phật lòng cô nương.

- Không lẽ anh ra tay cướp tôi đem về?

- Nếu cô nương không thuận ý thì có thể làm như vậy!

Mặt biến sắc, Đinh Hồng hét lớn:

- Hoàng Thượng Chí! Anh đừng quá hiếp người như vậy?

- Việc này đâu có gì là ức hiếp?

- Tốt nhất đường ai nấy đi! Đừng nói nhiều nữa!

- Tôi nhất định không cho cô đi!

- hừ!

Đinh Hồng liền tung mình chạy vút vào rừng...

Thượng Chí thất kinh, dùng hết kinh công đuổi theo.

Một bóng người thoát thân, một bóng người đuổi bắt lẹ làng như hai vạch khói.

Chớp mắt, Thượng Chí đã chặn trước mặt nàng rồi.

Đinh Hồng lạnh lùng hỏi:

- Anh nhất định ư?

- Cô nương không đổi ý, buộc tôi phải làm như vậy!

- Dang ra!

Song chưởng lệ làng như điện chớp, Đinh Hồng đánh thẳng tới, luồng cang chưởng cuộn cuộn ép vào mình Thượng Chí, với sức mạnh có thể làm bể đá, nát bia.

Quá bất ngờ, Thượng Chí không kịp ra tay, vội lách mình nhảy lui ra ba bước.

Đinh Hồng thuận thế, đánh tiếp ra ba chiêu nữa càng mãnh liệt hơn.

Hoàng Thượng Chí hoảng hốt, dùng thế Ma Ma Chưởng Pháp thủ thế, rồi tung chưởng đánh bạc các chiêu thế của Đinh Hồng.

Nàng giật mình hét một tiếng, công tiếp ra năm chiêu, các luồng chưởng phong vùn vụt ép tới như sóng bủa vào mình Thượng Chí...

Công lực nàng càng lúc càng ác liệt, Thượng Chí không nén được cơn tức giận, nên đánh ra hai chiêu Ma Vương Đả Môn. Chiêu này là tuyệt thế trong môn Ma Ma Chưởng Pháp.

Bùng! một tiếng, kèm theo tiếng hừ thê thảm, Đinh Hồng văng ra ngoài hai trượng.

Hoàng Thượng Chí cau mày, nói:

- Đinh cô nương! Mời cô nương theo lời tôi trở về!

Hàm răng cắn chặt, Đinh Hồng giận dữ nói:

- Không!

- Vậy đừng trách tôi!

Thâu pháp lệ làng, Thượng Chí xẹt tới hai chưởng, khóa lại mạch huyết của đối phương.

Đinh Hồng lách mình qua một bên tránh khỏi thế điểm huyết, và thừa thế đánh lại năm chưởng.

Võ công Thượng Chí tuy tuyệt thế, nhưng khổ nỗi không dám dùng, sợ làm thiệt mạng Đinh Hồng. Chàng chỉ tránh né, để thừa thế khóa các yếu huyết của đối phương mà thôi.

Thượng Chí vừa lách mình tránh khỏi năm chưởng, thì Đinh Hồng đã thừa thế phi thân chạy nữa.

Quá căm tức, chàng hét lớn:

- Người chạy đâu được!

Dứt lời, Thượng Chí tung mình lên cản lại trước mặt nàng.

Đinh Hồng lớn tiếng trách:

- Hoàng Thượng Chí! Người hiếp người quá!

Dứt lời, nàng đánh một chưởng vào ngực Thượng Chí, với sức mạnh như nhất búa ngàn cân.

Thượng Chí giật mình, liền sử dụng Khư Mê Thần Công đánh theo thế đang khí, đề khí...

Bùng một tiếng như sấm sét, tiếp theo một tiếng kêu hoảng hốt!

Chưởng mặt của Đinh Hồng bị Thượng Chí nắm chặt. Miệng nàng trào ra một bụm máu tươi, nàng hậm hực hét:

- Người thả ra không?

- Không!

Tay mặt nàng bị khóa chặt, tay trái liền đánh mạnh vào mặt Thượng Chí.

Đầu nghiêng qua tránh khỏi thế đối phương, chàng thêm sức bóp chặt tay Đinh Hồng.

Hừ một tiếng, Đinh Hồng xuôi tay xuống, ánh mắt trào ra niềm căm tức.

Thượng Chí trừng mắt, hỏi:

- Tại sao cô nương không chịu về?

- Người không được quyền hỏi điều đó!

Tay chàng liền điểm huyết mạch của nàng, rồi kêu Hắc Bạch Song Yêu...

Tiếp đến, sau lưng chàng có một giọng lạnh lùng nói:

- Lãnh Diện Nhân! Người làm gì vậy?

Thượng Chí giật mình xoay lại, thấy ngoài hai trượng, có một chàng trai y phục trắng, trạc chừng ba mươi tuổi, vẻ mặt tuấn tú.

Người mặc đồ trắng thấy Hoàng Thượng Chí nắm chặt tay Đinh Hồng, vẻ mặt đầy căm tức, lạnh lùng, nói:

- Người thả nàng ra!

- Người là ai?

- Ta là người bảo người thả nàng ra!

- Việc này, đâu có quan hệ gì tới người?

- Hừ! Nàng là người yêu của ta!

Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Đinh Hồng là người yêu của người?
- Đúng vậy!
- Nhưng giờ này ta không thể giao nàng cho người!

Người mặc đồ trắng bước tới ba bước, hần học hỏi:

- Người muốn đem nàng đi đâu?
- Ta đem giao cho mẹ nàng!

Nhìn sững sờ một lúc, người mặc đồ trắng cười ngạo nghễ, nói:

- Nhưng trước hết, ta buộc người phải thả nàng ra!
- Không thể được!
- Vậy người phải chết!

Thân pháp lạ lùng phi tới như một con hổ chụp mồi, người mặc đồ trắng tung chưởng điểm vào các huyệt đạo của Hoàng Thượng Chí.

Chưởng mặt Thượng Chí đang nắm Đinh Hồng, không thể lách mình được, chỉ dùng chưởng trái xoay tròn, chụp bàn tay của đối phương...

Người mặc đồ trắng giật mình, vội thân thể nhảy lui ra ba bước...

Cũng lúc ấy, có hai bóng người bay xẹt tới như hai mũi tên bắn vào trận địa. Chính hai bóng người ấy là Hắc Bạch Song Yêu.

Hoàng Thượng Chí liền nhảy vọt qua, giao Đinh Hồng cho Bạch Yêu Phùng Oanh Oanh, và bảo:

- Người hãy giữ nàng!

Phùng Oanh Oanh cúi đầu tiếp nhận.

Người mặc đồ trắng nhảy vọt tới như tia điện, giơ tay đoạt Đinh Hồng lại.

Bất ngờ một giọng la quát chúa.

- Lui ra.

Trong tiếng hét đó, thì Hắc Yêu đánh ra một kinh lực.

Bùng một tiếng, người mặc đồ trắng văng lại chỗ cũ.

Bạch Yêu lạ lùng tiếp giữ Đinh Hồng vào tay.

Máu nóng trong người mặc đồ trắng cuộn cuộn xông lên, cắn răng hậm hực, nói:

- Hoàng Thượng Chí! Người muốn bỏ mạng nơi đây ư?

Thượng Chí lạnh lùng hỏi:

- Người thật là người yêu của nàng.

- Đúng vậy!

- Thì người phải xưng tên họ!

- Người không được quyền hỏi tên ta!

- Được! Vậy người không được tham dự vào việc của Đình Hồng!

- Thả nàng ra!

- Không! Nếu người là người yêu của nàng, thì đến Xương Sơn Tuyết gặp mẹ nàng mà xin!

- Ta không thể đến đó!

Hừ một tiếng lạnh lùng, Thượng Chí nói:

- Vậy người không được xâm phạm đến việc này!

Người mặc đồ trắng tốt kiếm ra, nạt lớn:

- Nói sao?

- Ta nói người không được dự vào việc này!

- Người đáng chết!

- Cứ ra tay.

Thanh kiếm sáng quắc, người mặc đồ trắng tung múa loang loáng.

Hắc Yêu nhảy xổ tới, nói:

- Chưởng môn nhân để việc này cho đệ tử!

Một tiếng hừ, người áo trắng vung kiếm chém liên tiếp mười sáu nhát vào mặt Hắc Yêu.

Thân pháp lẹ làng lách ra tám bước, tránh khỏi vòng kiếm, Hắc Yêu vận hết nội lực kích lại ba chưởng. Luồng cang chưởng cuộn cuộn ép tới, làm các làn kiếm sáng loáng cuộn ngược lên như sóng bạc gặp phong ba, chập chờn giữa lưng trời.

Người mặc đồ trắng thu thế kiếm, phi thân qua một vòng, thừa cơ phóng nhát kiếm vào lưng Hắc Yêu.

Một luồng khí lạnh nghe rợn người, Hắc Yêu hoảng hồn, tung mình lên cao hơn ba trượng...

Keng một tiếng chát chúa, thì thanh kiếm lại rớt vào tay của người mặt đồ trắng.

Té ra, Hoàng Thượng Chí thấy Hắc Yêu bị thế nguy, đã lẹ tay bắn chỉ phong, chặn ngang thanh kiếm lui lại.

Hắc Yêu kịp thế nhảy xuống đất, thì gặp Hoàng Thượng Chí dang tay, bảo:

- Người lui ra, để ta trừ hắc!

Hắc Yêu cúi đầu nhảy tránh ra.

Mặt đỏ phừng phừng người mặt đồ trắng quắc mắt nhìn Thượng Chí rồi chém tới mười hai thế kiếm.

Các đường kiếm vun vút, ánh thép loang loáng như một vùng khói bạc, phủ khắp mình Thượng Chí.

Quá tức giận, Thượng Chí liền dùng mười thành lực Khư Mê Thần Công kích ra ba chưởng.

Bùng! Bùng! Bùng ba tiếng, làm chấn động khắp núi rừng, luồng chưởng phong cuộn cuộn ép ra, đánh tan hết vòng kiếm bạc.

Tiếp theo hự một tiếng, người mặt áo trắng văng nhào ra ngoài ba trượng.

Người mặt áo trắng vừa bị chấn động, đã lẹ làng dùng luồng bạch quang bắn vào hông Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí thấy thế kiếm bay tới, vội lách mình qua, nhưng đã muộn, cánh tay trái bị lưỡi kiếm xẹt qua, máu chảy lai láng. Chàng liền khóa huyết đạo lại để cầm máu.

Cánh mặt Thượng Chí thuận thế nắm chuôi kiếm, phóng ngược lại đối phương.

Người mặc đồ trắng văng ra xa, nhưng không bị thương, nên lách mình hút thanh kiếm, rồi phi thân tới kích nữa.

Máu nóng trong người Thượng Chí sùng sục sôi, chàng liền dùng Phù Quang Di Ảnh chớp đến bên đối thủ, đánh ra năm chưởng.

Năm chưởng này, Thượng Chí đánh lẹ như chớp, và kẹp theo mười hai thành lực Khư Mê Thần Công, nên thấy nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua, nhưng tầm lực có thể hạ hàng trăm cao thủ một lúc.

Hự một tiếng hoảng hốt, người mặt đỏ trắng văng lên không cao hơn ba trượng, rớt thịch xuống đất, máu miệng trào xối xả, nằm rung lắc bầy gượng dậy không nổi.

Hoàng Thượng Chí không dần được cơn giận, liền nhẩy tới, dương tay đánh xuống một chưởng.

Vừa lúc ấy, sau lưng Thượng Chí có luồng cang chưởng ép tới phát rợn người.

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc thủ thế quay lại, thấy một thiếu nữ bịt mặt đang công tới.

Quá cảm tức, Thượng Chí nghiêng răng, hét lớn:

- Người muốn làm gì?

Thiếu nữ bịt mặt hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Mi mang ơn thân mẫu của Đinh Hồng, tại sao lại giết người yêu nàng?

- Vì hấn cản việc làm của ta!

- Thôi! Mi hãy lui ra!

Thượng Chí thấy đối phương đã bị thương nặng, nên không thềm cãi vã nữa, liền bước đến bên Bạch Yêu.

Chàng không thấy Ngô Tiểu My, đảo mắt nhìn tứ phía, buột miệng hỏi:

- Ái! Nàng đâu rồi!

Thiếu nữ bịt mặt xoay qua, nói:

- Phải! Nàng đi...

- Nàng đi rồi!

- Đúng vậy!

Thượng Chí giật mình, tự nói:

- Nàng đi rồi? Thế là không còn cách nào giữ nàng lại? Nàng đi đâu? Ai biết được?

Bất giác, chàng tung mình chạy.

Liền có một tiếng gọi thất thanh:

- Chưởng môn nhân!

Dứt tiếng gọi thì Hắc Yêu chạy tới trước mặt Thượng Chí.

Thượng Chí đứng lại, hỏi:

- Cái gì?

- Có giấy của Ngô cô nương để lại!

Hai tay run run, Hắc Yêu dâng mảnh giấy cho Thượng Chí.

Đưa tay nhận mảnh giấy, mà tim Thượng Chí như ngừng đập. Trên tay Hắc Yêu là một miếng vải, chứng tỏ Ngô Tiểu My đã xé áo để thư, chữ viết bằng than đen rất lâu.

Bất giác Thượng Chí run lẩy bẩy mắt hoa lên.

Chàng cắn răng, nhắm mắt lại để định thần, rồi mới xem.

- o O o -